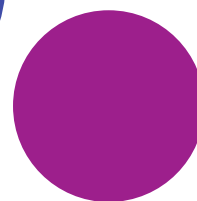
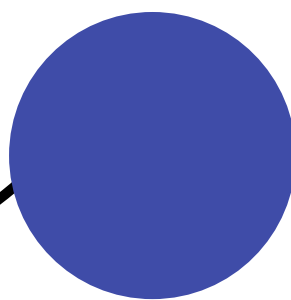

Korte Verhalen Club

Verkeersbelevissen

Juni 2024

www.welzijnbergen.nl

**Stichting
Welzijn
Bergen**

Spelregels

Om de 4 weken (met uitzondering van een zomerstop) krijg je een onderwerp waarover je een kort verhaal of een mooie herinnering schrijft, dit mag ook in dichtvorm of met een mooie tekening. Illustraties bij de teksten zijn altijd welkom.

We denken aan minimaal een A5 (350 woorden), maximaal een A4 (700 woorden). Aanleveren kan digitaal, per post of je kunt het afgeven bij een van de wijksteunpunten. Zie de adressen op de achterpagina.

Je mag zelf weten of je een verhaal anoniem of met naam inlevert.

Hoe meer deelnemers, des te meer verhalen. Met elkaar maken we een bundel vol leesplezier met mooie, lieve en warme verhalen. We zullen de bundels ook in de verzorgingshuizen en bibliotheken in onze gemeente verspreiden.

De bundels worden digitaal toegestuurd.
Hier zijn geen kosten aan verbonden.

De bundels kunnen ook tegen een kleine vergoeding (€3,00) opgehaald worden bij de Wijksteunpunten.

Voorwoord (en bijdrage)

Bij het lezen van de inzendingen voor de bundel van juni bleek dat Ab Helsloot en ik een ervaring delen: chauffeur van een amfibisch rupsvoertuig: M113.

Het exemplaar waar Ab ervaring mee heeft was een vergrote uitvoering en werd de 'commandobak' genoemd.

Ik was op het moment dat ik op zou moeten komen in militaire dienst geëmigreerd: Nieuw Zeeland. Dat avontuur duurde niet zo lang: 9 maanden. Het lukte (te) lang niet om werk te vinden en de heimwee sloeg toe.

Na terugkeer kwam alsnog de oproep voor militaire dienst, lichting 75-3.

Ik was ruim twee jaar ouder dan de meeste dienstplichtigen en ik zat ook niet bij een groep. Na de opleiding in de Bernhardkazerne in Amersfoort werd het Seedorf, bij de Huzaren van Boreel.

Omdat de daar gelegerde pelotons voorzien waren van M113-chauffeurs werd ik reserve én werd ik barman. Een eigen kamer, 's ochtends geen appel... het kon beroerder. Wat heeft dat allemaal met verkeersbelevissen te maken?

Een 'lelijke eend' was in die tijd mijn auto en daarmee reed ik naar Seedorf, waarbij ik het rijden in de slipstream van een vrachtwagen tot kunst heb verheven. Soms ging me dat toch niet snel genoeg en wilde ik inhalen, maar het is me niet één keer gelukt om, bijna naast de voorkant van de vrachtwagen, door de krachtige luchtstroom te breken die van de voorkant van de vrachtwagen kwam. Dus weer als 'aanhanger' verder.

De 2CV heeft het lang volgehouden, maar op enig moment, op weg naar huis, gaf hij de geest. Ik heb 'm keurig langs de kant van de weg geparkeerd, de kentekenplaten eraf gehaald en kwam liftend thuis (toevallig kwam een busje van de Bierwacht, die ook bij mij in de bar de bierpomp onderhield, achterop en hij nam mij mee). Nooit iets over de 2CV gehoord...

Een beetje zonde van de tijd, die militaire dienst. Maar ik heb er wel een geweldige relatie aan overgehouden, want mijn echtgenote kwam haar broer bezoeken, Pinksterweekeinde 1976. Een klassieke 'liefde op het eerste gezicht'. Veel plezier met het lezen van deze bundel.

Ronald Jelsma

Inhoud

Ab Helsloot	5
Henk van Zadelhoff	7
Gea van Zadelhoff	9
Mieke Wijminga	12
Sandra Schaaper	13
Gerda Andriesma	15
Fred Steinkühler	18
S. de Kok	22
Hans van de Langenberg	23
Anneke Kettenes	26

Militaire verkeersbelevissen

Voor mijn 'verkeersbelevenis' ga ik terug naar mijn diensttijd en dat is inmiddels 52 jaar geleden. Op 16 november 1971 moest ik opkomen bij de Genie in de Lunettenkazerne in Vught. Je hebt geen idee wat het leger inhoudt, laat staan dat je zo'n eerste dag weet welke functie je krijgt toebedeeld. Na mijn twee maanden algemene militaire vorming kreeg ik te horen wat mijn functie zou worden: chauffeur op een gepantserd rupsvoertuig M577. Tot dat moment had ik een dergelijk voertuig niet gezien, laat staan in gereden.

Na genoemde twee maanden verhuisde ik voor een maand naar de Bernhard kazerne in Amersfoort. Daar werd de rijopleiding verzorgd door de Cavalerie. Met veertien geniesoldaten meldden wij ons in de kazerne. Mijn derde maand opleiding zou gaan beginnen. Als je dan voor het eerst dichtbij zo'n voertuig staat is het een enorm groot ding. Op dat 'ding' zou ik te zijner tijd gaan rijden, maar eerst maar eens de opleiding in.

Ik sta voor het voertuig.

De opleiding was een combinatie van theorie en praktijk. De chauffeur werd geacht om het gehele voertuig te leren kennen. Naast de theorie en het rijden in de praktijk, moest je het voertuig onderhouden en schoonhouden. Ook diende je, uiteraard met speciaal gereedschap, de rupsbanden te kunnen vervangen als dat nodig was. Kortom een geheel nieuwe dimensie in het leven van een negentienjarige soldaat in wording. Daar kwam nog varen bij, aangezien dit voertuig ook amfibisch kon worden gebruikt.

Les krijgen we van beroepskorporaals van de Cavalerie. Van die doorgewinterde instructeurs die alle gekkigheid tijdens het opleiden van dienstplichtigen al hadden meegemaakt.

Uiteindelijk heb ik mijn militair rijbewijs gehaald en mocht ik, zonder instructeur de openbare weg op. Ik heb in 1972 de grote NAVO-oefening 'Uni-Plus' meegemaakt in Duitsland. Hiervoor moesten we met de gepantserde rupsvoertuigen van Legerplaats Nunspeet, waar ik inmiddels gelegerd was, rijden naar 't Harde om daar deze grote monsters op de trein te zetten. Voorwaar een hele belevenis.

Dit voertuig met deze opbouw werd gebruikt als de locatie voor de staf om te velde, de troepen te kunnen aansturen via de vele communicatiemiddelen die we aan boord hadden. Aan de achterkant kon je ook een grote tent bevestigen om zo meer 'kantoorruimte te velde' te creëren. Een gepantserd rupsvoertuig, gebouwd in de USA [bouwjaar 1967], 4.87 met lang, 2.69 meter breed en 2.68 hoog. Het totale gewicht is 11 ton waarmee je, op een verharde weg, gemakkelijk 65 km per uur kon rijden.

Kortom, een hele verkeersbelevens om met zo'n voertuig te hebben gereden.

Ab Helsloot

Verkeersbelevissen

De laatste tijd zie ik tot mijn verbazing heel veel Fatbikes ('fietsen' met een dikke band, ook wel snowbike genoemd). Het is een offroad-fiets (zo noemen ze de Fatbike! 😊) die is gebouwd met extra grote en brede banden.

De brede banden kunnen worden gebruikt voor een soepele rit over ruwe obstakels zoals zand, moerassen, ruwe bestrating, modder en sneeuw. Ze vliegen mij voorbij. Ik beleef ze als scooters, maar dan geluidloos. Ik hoor alleen het suizen van de banden als ze bij mij in de buurt zijn. Je hoeft er geen rijbewijs voor te halen, geen helm voor te dragen en de leeftijd van 16 jaar om erop te rijden is niet nodig. Jonge kinderen zie ik spelend met leeftijdsgenoten achterop met hoge snelheid de straten doorkruisen. Ik vraag met mij af hoe het mogelijk is dat de huidige regelgeving (mazen in de wet?) dit toestaat. Ik herinner mij nog de elektrische bakfiets waarmee kinderen uit de kinderopvang verongelukten 🚲. Die bakfietsen werden direct van de markt gehaald.

Ook voor automobilisten, de categorie verkeersdeelnemers waartoe ik ook behoor, is het heel erg oppassen. Voordat je het weet rijden ze achter je, voor je of naast je. Ook komen ze diagonaal de weg over en voor je het weet zitten ze tegen je aan. Ik ervaar het hoogst irritant. Veel ongelukken zijn er inmiddels mee/door ontstaan. Daarnaast hoeven de Fatbikers 🚲 geen helm op én geen verkeersexamen te doen. Dit is voor mij een groot vraagteken. Ze rijden harder dan toegestaan was met een scooter, waar nu een helm voor verplicht is.

De markt (ondernemers) heeft hier natuurlijk slim op ingespeeld. Zoals gebruikelijk loopt de wetgeving weer achter de feiten aan. Ik was net een beetje gewend aan de elektrische fiets. Ook hier beleef ik veelal de arrogantie van de fietser van let op 'ik kom eraan en heb voorrang' en 'ring ring, ik wil er langs'. Gelukkig zien steeds meer ouderen het nut in van het dragen van een helm. Zelf denk ik er ook aan om er maar een aan te schaffen. Veel hersenletsel ontstaat na een val met een fiets.

Hoe meer ik hierover schrijf, des te sterker komen mijn frustraties boven. Volgens mij ben ik toch niet de enige 😊. Wekelijks lees ik: verkeersongelukken met fietsers. Veelal door rijgedrag van automobilisten. Dode hoek bij vrachtwagens en bussen. Onlangs was mijn zoon er nog getuige van dat een fietser werd aangereden door een auto met een jonge gast erin, die gewoon niet oplette en onverantwoord reed. Hij belde ons gelijk om zijn emotie te delen. Het had toch wel impact. Ik zie vaak het rijgedrag van ook bedrijfsverkeer, en zelfs voertuigen van gemeentelijke onderdelen die veel te hard rijden. Er gaat gelukkig ook meer **net goed** dan fout. Maar ik houd mij hart vast ♥. Meer handhaving is hard nodig maar helaas is er een personeelstekort. Ik denk dat veel mensen (voor hun gevoel) altijd haast hebben. Velen zijn sneller geïrriteerd in het verkeer. Het is natuurlijk ook op veel plaatsen erg druk. Geduld wordt op de proef gesteld. Ook pakketbezorgers zie ik door de straten vliegen. Ze moeten ook heel veel pakketjes bezorgen. In grotere steden en vooral in het centrum daarvan is dit bijna een onmogelijke taak. Ik ben er voor om zeker voor particulieren afhaalcentra (bij aan- en afvoerwegen of treinstation) te bouwen. Hier kun particulieren kleinere pakketten zelf afhalen. Maar veiligheid begint bij ons eigen gedrag.

Henk van Zadelhoff

Verkeer

Zebepad

Haaientanden

Ritsen

Flitsers

Zangfietspad

Het zijn de benamingen

die we kennen,

maar waarvan sommige,

ook buiten de naam om,

nooit zullen wennen

Driewieler

Zijwieltjes

Wind

Regen

Fietsen

Met of zonder

bescherming aan,

er voluit

en enthousiast

voor gaan.

Motor, auto
Fiets
Verkeer
Onderweg
Focus
Hoge snelheid
en haast,
dagelijks beeld
je ziet hoe
de meute
je voorbij raast.

Medeweggebruikers

Verkeersregels

Communicatie

Beweging

Inzicht

Kijk vooruit

en achterom,

maar bij irritatie

of onverschilligheid

knal ik eruit: “Hee!

Als je

niet kan

fietsen

moet je

hem in

het schuurtje

laten staan!”

‘Loop naar de maan!’

Ach, je went eraan

Gea van Zadelhoff

Fiat 600

In 1974 een schattig, oud dus betaalbaar, autootje gekocht van mijn eerste baan in het onderwijs.

Toen de politie me in 1975 aanhield voor een verkeerscontrole trapten zij met hun grote laarzen dwars door de bodem. Einde verhaal.

Mieke Wijminga

Verkeersbelevissen

Al jong liepen we zelf naar school (mijn tweelingbroer en ik): een goede manier om 'verkeersbestendig' te worden.

Voordat ik autorijles nam, oefende ik eerst rijvaardigheid met mijn vader op het parkeerterrein in Hargen.

Toen ik thuis over de eerste rijles vertelde vroeg mijn moeder verbaasd: "Reed je al in de tweede versnelling?" Lachend antwoordde ik: "Gelukkig wel, en (met een knipoog) zelfs in de derde en vierde."

Zodra ik mijn rijbewijs had vroeg ik mijn moeder de eerste dag mee te rijden in de auto. Zij vond het maar spannend en zei: "Rij daar maar niet in, daar rijdt een tegenligger".

Ik had een keer de auto geparkeerd en toen ik terug kwam bleek de auto te zijn aangereden. Gelukkig zat er keurig netjes een briefje onder de ruitenwissers met gegevens van de 'dader'. Dit bleek een jongen te zijn die pas zijn rijbewijs had, zich best schuldig voelde en het graag wilde regelen met zijn verzekering.

Ik vond het blazen bij de alcoholtest altijd best interessant en dat wist mijn vader. Toen we naar een feestje waren geweest en ik (geheel nuchter) terug reed zagen we een 'alcohol-fuik'. Mijn vader (die wel gedronken had) moest lachen en zei: "Kijk nu, je mag eindelijk een blaastest doen."

De agent moest lachen en zei: "Goed dat jij rijdt".

Ik bracht de kinderen op de fiets naar school en zodra dat kon mochten ze op hun eigen fiets mee, er waren veel ouders die hun kind(eren) met de auto brachten. Een van hen zei tijdens een ouderavond dat ze het onverantwoord vond dat er kinderen waren die zelf moesten fietsen. Ik sprak haar tegen, gaf aan dat ouders wel mee moesten fietsen, maar dat het in het belang van de kinderen in verkeer veel beter is om ze zoveel mogelijk zelf ervaring te laten opdoen. "Of lijkt het jou verantwoordelijk om ze tot hun 12e met de auto te brengen en dan ineens alleen te laten fietsen" vroeg ik.

Mijn zoon Chris stikte bijna in een snoepje achter in de auto, ik paste de "Heimlich greep" toe en gelukkig kwam het goed, een goede leer: geen snoepjes in de auto!

Toen mijn dochter begon met paardrijlessen reed ik haar met de paardentrailer naar manege Van Poelenburg. Eerlijk gezegd zonder aanhanger rijbewijs, maar ik had met de tractor ook wel met aanhanger gereden. Ik kreeg regelmatig complimenten over mijn rijvaardigheid met auto en trailer, en men vroeg zelfs of ik voor hen wilde inparkeren (achteruit met trailer). Toen mijn vader overleed (ik was al een paar jaar gescheiden) mocht ik zijn Fiat Panda hebben. Daarvoor had ik jarenlang geen auto gehad, maar kon ik de Panda altijd lenen; een fijne auto.

Toen ik de laatste week bij Forte werkte reed ik met kinderen bij de BSO met de bedrijfsauto weg, achteruit op een parkeerterrein, maar ik had niet goed genoeg mijn aandacht bij het rijden (lette meer op de kinderen op dat moment) en ik reed tegen een auto aan die achter me stond. Gelukkig was de bestuurder begripvol en konden we het zonder problemen afhandelen met de verzekering.

Wel een raar 'afscheidscadeau' van mij, maar ook de werkgever toonde gelukkig begrip.

Lambrecht is een 'autoliefhebber' en we hebben al heel wat auto's gehad. Daar heb ik geen probleem mee, het is juist leuk om met verschillende auto's ervaring te hebben.

Sandra Schaaper

Mijn eerste auto

Rond 1967 kocht ik een Morris Minor lichtgrijs met mooie bolle vormgeving en stoelen van rood leer bij een garage in de buurt.

Ik woonde op kamers in Haarlem en stond in Beverwijk voor de klas. Hij reed heerlijk en na enige tijd vertoonde hij/zij toch een mankement aan de versnellingsbak. Het was in de ochtend steeds afwachten of de eerste versnelling het deed. Gelukkig woonde ik in een straat die schuin afliep en wanneer de eerste versnelling het níet deed rende ik even naast mijn auto, sprong erin en reed weg...

Op een dag reed ik over de Laan der Nederlanden in Beverwijk waar zich, aan een zijstraat, de school bevond waar ik werkte. Plots kwam van links een auto en ik werd in de flank aangereden... weg prachtige auto, weg 'mijn huisje'. Gelukkig kwam ik zelf met de schrik vrij. De details ben ik vergeten, wat ik wel weet is dat hij werd weggesleept naar mijn garage en ik € 50 kreeg voor ???. Ook kreeg ik te horen dat er niets meer aan te repareren viel: 'Total loss', en daar moest ik het mee doen. Ik ging weer met de trein en de bus naar mijn werk.

Enige tijd later zag ik, rijdend op de fiets, een bekend nummerbord vóór mij op de weg en zag 'mijn auto', nu in glimmend donkerblauw gespoten. De tranen sprongen me in m'n ogen en mijn woede nam toe.

Ik ben verhaal gaan halen bij 'mijn' garage, maar kreeg geen verhaal: wel een schouderophalend "Tja... zo gaat dat...".

Nu had ik dat niet meer gepikt, maar toen 😞.

Ik heb twee keer een botsing meegemaakt, de eerste mijn schuld en gelukkig zonder noemenswaardige schade. Diegene die vóór mij reed stopte voor een zebrapad toen de voetgangers nog niet bij de zebra waren aangekomen, terwijl ik aannam dat mijn voorganger zou doorrijden.

Mijn tweede ongeluk was in 1985 buiten mijn schuld met mijn auto (Rover) die 'Total loss' werd verklaard.

Ik kwam uit Amsterdam en voor de Coentunnel was er een file.

Boven de weg was aangegeven met een rood kruis dat een baan verboden was. In mijn spiegel zag ik een grote hoge auto hard aankomen rijden en ik zette mij schrap door mijn handen aan het stuur te houden.

Waarschijnlijk mijn redding.

Deze 'gek' wilde mij nog even passeren, terwijl een ander de file ook nog rechts inhaalde, vloog hij op mij... Ik was razend en na allerlei controles door politie en ziekenhuis, met een taxi (dus zónder auto...) naar huis.

Mijn eerste geheel nieuwe auto kocht ik in 1971, een prachtige okerkleurige Austin Mini. Met deze auto, klein van buiten en ruim van binnen, reisden wij o.a. naar Frankrijk, Portugal en Hongarije.

Er volgden nog verschillende auto's, een voor mij ideaal en onmisbaar vervoermiddel.

Gerda Andriesma

Belevenissen in het verkeer

Soms geheel niet leuk, maar hoop voor een ieder een tevreden afloop.
Voorbeeld ben ikzelf én toevallig!
Het viel mij toe!

Het ziekenhuis kende ik alleen van lang geleden.
Nota bene was het de 2e keer raak op 18 maart j.l., in het buitenland.
Tijdens fietstocht in het oude gedeelte van de stad viel ik met de fiets van een talud.
Gelukkig dat ik tegen een paal viel, die mij tegenhield!
Men hielp mij en we gingen gewoon weer verder.

Geen pijn... maar aan m'n rechter onderarm... na enige minuten viel anderen het gedruppel van bloed van m'n arm op!
Gestopt en kreeg te horen, voor mij niet te zien, dat m'n botten zichtbaar waren.
Nog steeds geen pijn.

De leider had de eerste hulp-spuulletjes bij de hand en kon zodoende m'n arm verbinden.
Daarna ziekenhuis bezocht, waar men het internationale pasje van mijn zorgverzekering niet accepteerde.
Zelf was ik wel gewoon goed geluimd.
Wat mij verbaasde.
Maar ja, er was geen pijn.
Mazzel dus!

Naar een ander ziekenhuis gebracht via de leiding, die goed voor mij zorgde.
Tevens kennissen waarmee ik de fietstocht begon, steunden mij volop.

Hier werd ik geholpen.
Het wachten had wel z'n tijd nodig.
Maar ik was blij, dat ik hier terecht kon.
Heb toen de toezegging gedaan, dat ik contant zou betalen!

Een behoorlijke wond van ongeveer 5 cm.
Werd schoongemaakt, dichtgenaaid en verbonden.
En injectie tegen tetanus, en tegen eventuele bacteriën.
Antibioticapillen mee.

Met deze pillen kwamen de problemen.
Door mij zelf veroorzaakt.
Had het jaar ervoor ervaring met een vorm van eczeem.
Kreeg antibioticazalf, maar het werd erger!
Vandaar dat ik déze pillen niet innam...

Drie dagen later in Nederland was mijn arm heel dik geworden.
M'n buurvrouw adviseerde mij om naar de dokter te gaan.
Volgde haar advies 's avonds op en via de huisartsenpraktijk lag ik laat in bed.
Niet thuis! In het ziekenhuis!!
Enne... 5 dagen antibiotica!
Conclusie: wondroos.
En in een aparte ruimte i.v.m. eventuele besmettelijke bacteriën!

Toch kunnen genieten, zo alleen...
Ging heel goed, na 2 dagen verminderde mijn arm in omvang.
En ging zo goed door.
Hieperdepiep!
Maakte ook mijn dagelijkse wandelingen in de kamer.
Daarom geen injectie tegen trombose.

Blij dat ik bezoek mocht ontvangen van m'n liefie en fijne burens.

Dus na 5 dagen naar huis, de week erop controle.
Enige weken nog wondverzorging.

Deze situatie heeft wel indruk op mij gemaakt.
Of dit mij een waarschuwing ten goede heeft meegegeven?
Ik wandel weer, etc.

Wil/wens u ook te verrassen, dat m'n belevenissen eind jaren '50 ook van geheel andere aard kunnen zijn.

Direct bij het hanteren van mijn schrijfgerei, pak ik m'n soepele potlood tussen de vingers van mijn hand aan m'n rechter (genezen) arm.

Schrijf dan netter.

Dank, hoor ik mezelf mijmeren.

En het 1e spontane verhaaltje is het volgende.

Eind jaren '50, m'n pa en ma zijn dol op Italië.

Met de automobiel zakten wij de 'autobahn' af, richting Zwitserland.

Verbleven aan het Gardameer, in het pittoreske dorpje Bardolino.

Het verblijf... het leven daar... het was er heerlijk.

Ook nog toen wij de bijzondere geluiden van autoclaxons hoorden in Italië.

Zingend en met een 2-tonig geluid.

Zo gezellig!

Het leek een extra feestje, die toetertonen.

Pa was al ijverig zoekende, waar hij deze tonen kon installeren in z'n autootje.

Gevonden natuurlijk, en hij kon er direct op wachten.

Pa zó blij.

Zijn vakantie was al geslaagd.

Thuisgekomen in het vaderland, bleek de Nederlandse politie die spontane uitspatting niet helemaal te kunnen waarderen.

Helaas, hij moest ermee stoppen.

Ja, leuke dingen in het leven kunnen dan plotseling een andere wending krijgen.

Wat ook voor veel plezier zorgde met de snoepreisjes naar Italië,

eind jaren '50, dat er toen weinig Hollandse auto's die, die kant opgingen.

Wij kinderen telden dan onderweg de Hollandse auto's die wij zagen.

Natuurlijk wuifden wij ook vrolijk naar deze auto's.

Zelfs pa deed op zijn manier een duit in het zakje: zodra wij

Hollandse auto's zagen was het 'toeteren geblazen'.

Ook de grenscontroles op de terugweg van Italië naar Nederland waren spannend.

M'n ouders hielden wel van die Italiaanse sprankelende spumanti.

Onschuldig drankje, herinner ik mij.

Maar m'n ouders lustten er wel pap van!

Voorals papa!

Dus kartons vol met dit heilige vocht in de achterbak, bedolven onder van alles en nog wat.

Kan mij helaas niet meer herinneren of wij ooit zijn aangehouden bij de grens.

Maar ik geniet nu weer met volle teugen van deze mooie herinneringen aan die tijden.

f r e d

steinkühler

Blauw blauw laten...

Het was toch zo' n fijne auto... mijn Suzuki. Maar helaas: wachtend in een file om de rotonde op te kunnen, kwam er een auto achterop die het nodig vond mij (en de hele rij...) een klappende zoen te geven. Auto total loss. En ik zou nog wel rijden voor onze vakantie en ik moest nog...

Wat nu?

Mijn garage had de oplossing. Ik kon kiezen tussen twee 'tweedehandsjes': een grasgroene en een hemelsblauwe. Het werd de blauwe. Kort daarop moest ik naar Steyl, vlakbij Tegelen. Adres bekend, maar... wáár in Steyl??? Ik zal wel zien, rijden maar. Ha, daar zie ik in de verte een groot informatiebord, net voorbij de T-kruising. Dus daar vlak bij langs de stoep een plaatsje gezocht. De hendel op R en oversteken.... Wat zie ik nou toch, al overstekend: precies zo'n zelfde auto die dwars oversteekt. Die chauffeur durft! Wat is dat er voor een? Ik kijk beter. Geen chauffeur! Er dringt iets tot me door. Ondertussen passeert de auto mij en heb ik het nakijken. Ik zet toch maar, zonder op of om te kijken, de run in achter die blauwe aan. Oei, de stoep nadert. De auto wipt op en, gelukkig, het tuinmuurtje waar de auto tegen staat te ronken is maar heel laag. Schade valt op het oog mee. Wel zie ik hoe ook een auto zijn aangezicht schendt als íe z'n neus schendt. Hoe fiks ik het met degene met wie ik die auto deel??? Thuisgekomen dus eerst maar naar de garage in de hoop dat zij een lak hebben van diezelfde kleur blauw. Jawel. Eerste werkje thuis: met precisie alle schaafplekjes lakken. Mijn medegebruiker heeft me hierop nooit aangesproken... en ik koos er maar voor dit allemaal blauw blauw te laten!!! Kan een Suzuki op een druppeltje benzine starten en rijden ondanks die R? Ja dus. Ook maar blauw blauw laten...

S de Kok

Het kan verkeren

Vanmorgen was ik ietwat gehaast op weg naar mijn werk. Van rechts kwam een groen/oranje auto. BAM.

Niks aan de hand, hoor! Ik remde op tijd en gaf voorrang aan de medewerker van dat bouwbedrijf en we vervolgden onze weg zonder brokken. Alleen herinnerde ik me ineens dat ik de kat geen eten had gegeven. Die zat dus ook zonder brokken.

Privé rijd ik gelukkig al bijna 30 jaar zonder schade en ik moet zeggen dat ik me mijn laatste pechgeval nauwelijks meer kan herinneren. Dat is dan weer pech voor jullie en daarom neem ik jullie dan maar mee op een collage van minder fortuinlijke avonturen als parttime buschauffeur. In de loop van mijn wisselvallige, maar kleurrijke parallelle carrière, naast mijn beroep van natuurgeneeskundige, ging er wel eens iets mis.

Mijn eerste onvrijwillige vrijage met iets in de omgeving, zeg maar de infra-natuur, had veel te maken met de uitzwaai van de achterkant van een bus als men daarmee te haaks af wil slaan. Zo probeerde ik binnen de eerste maand van mijn nieuwe studiefinanciering als ochtend- en avondspitsbuschauffeur eens de overkapping van een winkel weg te drukken toen ik linksaf sloeg. Dat lukte niet, maar het gaf wel een aanzienlijke schade en veel administratie.

Ja, als Ad in zijn mini door een straatje rijdt, heeft hij niet zo veel ruimte nodig.

Mijn tweede ernstige miskleun met een bus was als het ware een struikelpartij over een zwerfkei in een bochtige laan in Naarden. Ik woonde en studeerde in die tijd in Hilversum en doorkruiste 't Gooi in alle richtingen met lijnbussen. Soms kwam je in die dagen zeer wild en slecht rijdende chauffeurs tegen in kleine vrachtwagentjes (voor een B-rijbewijs), die opvallend wijduitstaande en vaak ook grote spiegels hadden. Zo'n wegmisbruiker kwam mij in die bochtige laan tegemoet, waarbij hij brutaal een deel van de mij toekomende weghelft in beslag nam. Daardoor zag ik mij genoodzaakt mijn stuur ineens naar rechts te trekken om een botsing te voorkomen. De bus stond subiet stil.

De in de bocht naast de weg liggende zwerfkei was een struikelbrok geworden. Hij was als een wig onder de bus terechtgekomen en had de achterdeuren opengetrokken. Geen letselschade, maar toch traumatisch.

Ik denk er nog wel eens aan als ik een Galloway rund van dichtbij zie. Zo'n roodbruine bull, met wijduitstaande hoorns.

Een paar maanden later dreigde ik een verkeerde straat in te rijden. De normale route van lijn 135 tussen Utrecht en Hilversum was iets omgelegd in een buitenwijk van Hillywood. Ik stopte weer abrupt, maar nu uit vrije wil. In mijn spiegels zag ik niets achter mij, twijfelde slechts kort en zette de bus in zijn achteruit. Met de knipperlichten aan reed ik iets terug tot het plots niet meer ging. Met een zwaar gemoed stapte ik uit om de toestand te gaan bekijken.

'Het was alsof mijn dikke tante ineens op mijn schoot kwam zitten, toen ik nog een klein jongetje was', zei de beduusde Porschebestuurder, wiens speeltje ik met mijn actie ernstig beschadigd had. Zo heeft iedereen zijn eigen trauma's.

'Wat maak je me nou, man? Ik rijd nét weg bij het autoschadebedrijf! Hij is verd**** koud gerepareerd', mopperde hij in onvervalst Amsterdams dialect.

Hij had zijn portie wel gehad. Ik overigens ook. Het was mijn derde grote schade binnen een halfjaar en achteruitrijden met een bus op de openbare weg is uit den boze. Ik wist dat ik moest vrezen voor mijn baan. Ik denk er nog wel eens aan als ik Wim Sonneveld hoor in zijn rol als Willem Parel. Ik kreeg inderdaad een ernstige berisping en mijn contract werd niet verlengd.

Tegenwoordig rijd ik o.a. passagiers die lang parkeren, omdat ze op reis gaan, van P3 naar Plaza op Schiphol. Dat zijn rondjes van een kwartier, inclusief wachttijden. Naast ontelbare 'maling aan de regels hebbende taxichauffeurs' kom je dan als buschauffeur steevast slagbomen tegen. Die bomen raken echter ook zo nu en dan van slag.

De bussen zijn uitgerust met sensoren, zodat zo'n slagboom bij nadering van de 12-meterlange dozen op wielen als vanzelf opengaan. Toch gaat het wel eens mis met die kunstmatige intelligentie. Vorige week ging de slagboom bij het verlaten van West-Plaza gewoon op tijd omhoog en zag ik het begeleidende groene licht, maar op het moment dat ik optrok sloeg hij hard weer dicht. Voor zover dat kon althans, want een bus hak je niet zomaar doormidden, nietwaar?

Vaak is toch wel even je plezier weg door al de rompslomp waarmee die pechgevallen gepaard gaan. Ik knikte instemmend toen ik even verderop het straatbordje las: de Jan Plezierweg.

Hans van de Langenberg

Pech onderweg

Het is al over twaalfen... ik ben voor de televisie in slaap gevallen.
Doodmoe ben ik, doodmoe van de afgelopen weken.
Mijn lieve man heeft de zwaarste weken van zijn leven doorgemaakt.
Uiteindelijk stikbenauwd 's avonds laat nog opgenomen in het ziekenhuis.
De artsen zeiden "Het kwartje kan zomaar de verkeerde kant opvallen!"
Ik ben nu al bijna 2 weken alleen thuis.
Dag en nacht de mobiele telefoon in de stand-by !

Ik heb weken bijna niet geslapen en stap met een tollend hoofd in mijn voertuig: de traplift.
Alle sloten zijn gecontroleerd en alle lichten uitgedaan.
Met mijn tas op mijn schoot en de telefoon om mijn nek, ga ik op reis naar boven.
En dan... dan stopt de traplift er halverwege mee.
Er is geen beweging meer in te krijgen.
Niet in paniek raken... ik probeer in het donker het knopje voor het licht te vinden op mijn mobiel.
Maar zonder bril en een lichte paniek en de opgebouwde intense moeheid maken het me moeilijk.
Ik zie wel dat er geen enkele mogelijkheid is om uit te stappen.
Ik hang net als mijn lieverd in het ziekenhuis, tussen hemel en aarde.
De, een letterlijk en de ander figuurlijk!
"Niet proberen uit te stappen, zeg ik in mezelf, want dan val je van de trap."
Dochter bellen... dochter bellen.
Mijn eigen wegenwacht... die haar mobiele telefoon op de alarmstand heeft staan i.v.m. de zorgwekkende toestand van haar vader.
Ik weet toch haar nummer te bellen. Het is inmiddels half een, ze liggen waarschijnlijk in hun eerste slaap.
De telefoon gaat maar één keer over en ik hoor haar slaperige stem: Hallo?
"Ja hier met mam, niets ernstigs met pap hoor, maar... ik zit vast in de traplift!
Ik kan er niet uit en ik zit in het aardedonker!"
"Ik kom eraan, roept ze."

Gelukkig woont ze dichtbij en heb ik, sinds ik alleen ben, geen extra knippen op de achterdeur, zodat ze binnen kan komen.

Samen met haar partner, een 'Handige Jan, die alles kan', stellen ze me gerust.

Ik moet huilen en lachen tegelijk!

Dit is toch ongelooflijk? Dit verzin je toch niet?!

Het licht gaat aan en ze weten het stoeltje handmatig, via een knopje dat ik nog niet kende, richting traptreden te draaien.

Nu kan ik veilig uitstappen.

Tamelijk ontredderd en geschrokken kom ik als een 'Jantje huilt, Jantje lacht' naar beneden.

De kinderen gaan naar huis... en ik?

Ik ga nog maar weer een uurtje zitten met een kopje thee om een beetje tot rust te komen.

Pech onderweg... is niet altijd op een snelweg!

Anneke Kettenes

Een reis naar Amerika, een (reis)belevenis

Pakweg 35 jaar geleden hebben mijn partner en ik drie weken in Amerika doorgebracht. De reis had een voorgeschiedenis. Op de Volkshogeschool Bergen, waar ik destijds werkte kwamen regelmatig groepen Amerikanen die in een paar weken Europa 'deden'. Week in Frankrijk, week in Duitsland en een week in Nederland. Om daarna uitgeput in het vliegtuig te stappen en back home uit te rusten van de vakantie. Ik heb als cursusleider een van deze weken begeleid en had soms wel te doen met deze cursisten. Een inleiding over de inrichting van het Nederlands onderwijs hield de meeste ogen nog open, maar een verhandeling over ons koloniaal verleden was een brug te ver. De excursies met de bus vielen meer in de smaak. Ik zat dan naast de chauffeur en probeerde wat wetenswaardigheden over te brengen. (Dat gaf ook wel eens een hilarisch effect. Met een Duitse groep in de bus blufte ik dat "Avifauna das grosste Vogelpark in Europa ist". Een bulderend gelach werd mijn deel: Vögelen, dus mét umlaut, is heel wat anders...).

De week verliep verder prima en ik heb leuke gesprekken gehad met een aantal deelnemers. En zoals dat vaker voorkomt, zeiden een paar van hen bij het vertrek: "Als je nog eens naar Amerika gaat ben je bij ons van harte welkom" en ze gaven mij hun adres. Dat hebben zij geweten...

Een jaar na deze week hebben wij drie van hen bericht met de vraag of het uitkwam dat wij langs zouden komen. Adressen aan de West- en de Oostkust. Na wat heen en weer afstemmen hadden wij een reisplan en was het 'Amerika, here we come!'. De eerste bestemming was in Massachusetts. Wij hadden een kleine compact car gehuurd en bij het verhuurkantoor kregen wij slecht nieuws: de compact cars waren er niet meer, of wij het vervelend vonden een grotere auto mee te krijgen. Het merk weet ik niet meer maar het was een joekel van een automaat met stuurbekrachtiging. Destijds had ik een oranje Renault 4. Een daarna, met zweethandjes door de stad op weg naar het eerste adres. Wij zijn heel aangekomen en zijn heel gastvrij ontvangen. Zij vroegen ons ook om mee te eten. Een mooie start van zo'n maaltijd was 'saying grace'. De handen worden in de kring vastgehouden en er wordt bedankt voor het eten.

Een volgend adres was in de buurt van New York. Een nog jonge politieman woonde daar met zijn ouders. Toen wij aankwamen zagen wij zes auto's op het erf staan. Iedere bewoner had een deftige auto en een fun car. De politieman had een ouderwetse, opgeknapte, Ford Galaxy met leren banken en een Jeep. Dit

bezoek was ook bijzonder, alles werd uit de kast gehaald om ons te verwennen. Wij wilden graag een bustocht door New York maken én het werd ons afgeraden om met de eigen auto te gaan. Wij zijn met hem op de trein gestapt naar het centrum. Wij waren laat en het was de vraag of wij het zouden redden om op tijd de bus te halen. De opstapplaats was niet dicht bij het station. De politieman berichtte een collega en... we werden met een gillende sirene door New York gereden en hebben een schitterende bustocht meegemaakt.

Het derde adres was in San Francisco, waar we naartoe vlogen. Associaties met Amsterdam. Ik heb daar, samen met een Nederlander die daar al jaren woont en werkt, een honkbalwedstrijd meegemaakt. Een immens parkeerterrein, 40.000 toeschouwers op een doordeweekse dag, die gaan staan om te luisteren naar The Star-Spangled Banner, wat een indrukwekkend circus. Ik heb genoten. Op een gegeven ogenblik wilden wij richting Mexico gaan rijden. Die weg, Highway 1, is ongeveer 1000 km en komt langs de ongerepte kust van de Pacific. Overweldigend mooi, rechts beneden de oceaan, links de wijdsheid van het landschap. Wij keken ons ogen uit. Wij hebben afwisselend gereden. Op een gegeven moment constateerde ik dat onze auto te veel naar het midden van de weg ging en ik zag ook dat een grote trucker met alle toeters en bellen erop ons tegemoet reed. Ik gaf een schreeuw, mijn partner schrok en corrigeerde heftig. Stuurbevestiging zijn wij niet gewend. De auto kwam in een slip en ging buitelen en is ondersteboven in een droge sloot terecht gekomen. Wij hingen in de riemen, de radio speelde door. "Are you OK?" sprak een donkere man die naar ons toe was gekomen. Hij hielp ons uit de auto en heeft ons verder bijgestaan met regelen van zaken. Wij hadden ongelooflijke mazzel, de weg was niet direct langs de kust en wij hebben geen botsingen gehad. Ik heb een foto gemaakt. Ergens op zolder in een kist met fotoboeken zal de foto te vinden zijn. Er kwam een auto langs die onze auto op zijn rug nam en we zijn naar het dichtstbijzijnde autoverhuurstation gereden. Daar bleek dat wij de juiste verzekering hadden afgesloten en kregen de sleutels mee van een nieuwe (hele) auto. Wij zijn naar het eerste de beste motel gereden en hebben twee dagen onze beurse plekken laten helen. Op de reis terug waren er nog meer leuke en soms spannende ervaringen. Bijvoorbeeld verdwalen in een ruig gebied waar bergleeuwen te spotten waren, wasbeertjes die boos aan de deur van een blokhut krabbelden omdat zij geen 'leftovers' van ons kregen, de hitte van de Nevada woestijn. Een vakantie om nooit meer te vergeten!

Walter van Gelderen

Vragen?

Neem dan gerust contact op met één van de wijksteunpunten van Stichting Welzijn Bergen.

Op werkdagen tussen 09.00 en 12.00 uur bereikbaar op:

Wijksteunpunt Bergen: T 072 - 582 14 50
Binnenhof 9-11, 1861 JW Bergen

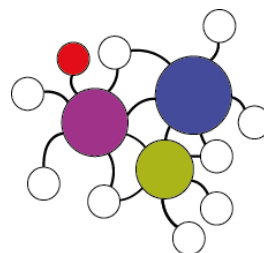
Wijksteunpunt Egmond: T 072 - 506 52 04
Hanswijk 1B, 1934 CP Egmond a/d Hoef

Wijksteunpunt Schoorl: T 072 - 509 52 67
De Sanderij 7, 1871 ER Schoorl

Aanleveren kopij
c.meliefste@welzijnbergen.nl

www.welzijnbergen.nl

Algemeen Nut
Beogende Instelling
ANBI

**Stichting
Welzijn
Bergen**